

РЕШЕНИЕ

№ 295

гр. Бургас, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселка Г. Узунова

Членове: Таня Д. Евтимова
Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Тодорка Ст. Каракерезова
като разгледа докладваното от Таня Д. Евтимова Въззивно гражданско дело
№ 20212100502058 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Предмет на въззивна проверка е решение № 261038/02.08.2021г., постановено от Районен съд–Бургас по гр. д. № 6473/2020г. С това решение съдът е приел за установено по отношение на Р. Г. Г., ЕГН: ***** от ГР.б, УЛ. ****№****, ЕТ.*** и „ОТП Лизинг“ ЕООД, ЕИК: 131391369 със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. „Александър Стамболийски“ № 73, ет.3, представлявано от управителя Михаил Руменов Комитски, че Д. Г. Ч., ЕГН: ***** от с. ****, УЛ. ***№ *** е едноличен собственик по силата на пълна трансформация на лични средства на имот, представляващ: поземлен имот с идентификатор 52129.501.79 по КККР на с. Ново Паничарево, община Приморско, област Бургаска с административен адрес в с. ****, УЛ. ***№ *** с площ от 281 кв. м. с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 метра) при съседни имоти с идентификатор 52129.501.744; 52129.501.750; 52129.501.80; 52129.501.299, ведно с находящата се в имота еднофамилна жилищна сграда с идентификатор 52129.501.79.1 със застроена площ от 60 кв. м., изпълнена на два етажа, който поземлен имот е описан в документ за собственост като дворно място с площ от 280 кв. м., съставляващо УПИ I-79 в кв.40 по плана на с. Ново Паничарево, община Приморско, област Бургаска, ведно с изградената в него двуетажна жилищна сграда с площ на полуподземния етаж 65 кв. м. и площ на жилищния етаж 65 кв. м. с адрес на имота в с. ****, УЛ. ***№ ***. С това решение съдът е осъдил „ОТП Лизинг“ ЕООД да заплати на Д. Г. Ч. съдебно-деловодни разноски в размер на 400 лева.

Подадена е въззивна жалба от „ОТП Лизинг“ ЕООД против решение № 261038/02.08.2021г., постановено от Районен съд–Бургас по гр. д. № 6473/2020г. Дружеството - жалбоподател въвежда следните оплаквания:

1) съдът неправилно е приел, че искът е доказан. Декларацията, в която ответната страна Р.Г. твърди, че имотът е закупен с лични средства на ищеца, не е доказателство, а твърдение на страна в процеса. Свидетелските показания, дадени от майката на ищеца са

неверни и във вреда на кредитора по изпълнителното дело;

2) съдът неправилно е отхвърлил възраженията на дружеството, че

2.1. Д.Ч. не е изключителен собственик на процесния имот и не е закупил същия с пари, дадени от родителите му;

2.2. разпоредбата на чл.506 от ГПК е относима към спорното правоотношение и

2.3. разпоредбата на чл.453, т.2 от ГПК трябва да намери приложение в процесния случай.

Жалбоподателят иска от въззивната инстанция да отмени решението на Районен съд – Бургас и да постанови друго, с което да отхвърли предявения установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.23, ал.1 от СК.

„ОТП Лизинг“ ЕООД не се представлява в съдебно заседание.

Ответната страна – Д. Г. Ч. представя писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Ответникът обсъжда поотделно оплакванията, въведени в жалбата и развива аргументи за тяхната несъстоятелност. Въззиваемата страна иска от въззивната инстанция да потвърди обжалваното решение.

Д.Ч. се представлява в съдебно заседание от адвокат В. от БАК, който пледира за отхвърляне на жалбата и за присъждане на съдебни разноски.

Р.Г. не изразява становище по спора и не се представлява в съдебно заседание.

Като взе предвид твърденията на страните и събраните по делото доказателства, Бургаският окръжен съд намира за установено следното:

ФАКТИ:

Производството пред Районен съд – Бургас е образувано по искова молба на Д.Г. Чиглийски против Р. Г. Г. и „ОТП Лизинг“ ЕООД с правно основание чл.440 от ГПК, вр. чл.23 от СК. Ищецът твърди, че с ответницата Г. са бивши съпрузи и бракът им е прекратен на 02.04.2014г. Преди прекратяването на брака ищецът придобива поземлен имот с идентификатор 52129.501.79 по КKKP на с. Ново Паничарево, община Приморско, област Бургаска с административен адрес в с. ****, УЛ. ***№ *** с площ от 281 кв. м. с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 метра) при съседни имоти с идентификатор 52129.501.744; 52129.501.750; 52129.501.80; 52129.501.299, ведно с находящата се в имота еднофамилна жилищна сграда с идентификатор 52129.501.79.1 със застроена площ от 60 кв. м., изпълнена на два етажа. (нотариален акт № 125, том I, рег.№ 780, дело № 113/25.03.2008г., извършен от нотариус Надежда Маркова). Ищецът твърди, че за покупката на този имот е получил безвъзмездно средства от родителите си.

През месец октомври 2020г. ищецът получава съобщение от ЧСИ Наско Георгиев по изпълнително дело № 20188020400106, че на 29.10.2020г. е насрочен опис на ½ идеална част от недвижимия имот за погасяване на задължение на Р.Г.. Това обуславя правния интерес на ищеца да установи, че процесният имот е негова лична собственост, придобит с извън семейни средства.

Ответната страна Р. Г. Г. – длъжник по изпълнително дело № 20188020400106 не подава писмен отговор. Г. представя декларация, в която заявява, че сумата, заплатена за покупка на недвижимия имот, не е със средства от семейния бюджет, а със средства, които ищецът е получил от своите родители.

Ответната страна „ОТП Лизинг“ ЕООД – вискател по изпълнително дело № 20188020400106 представя писмен отговор, в който оспорва предявения иск. Дружеството твърди, че ищецът не е изключителен собственик на имота и не е закупил същия със средства, предоставени от родителите му. Ответникът – вискател подчертава, че твърденията на ищеца не могат да му се противопоставят и със съдебното производство се цели спиране на изпълнителните действия. Дружеството иска от съда да отхвърли иска.

В хода на първоинстанционното производство са представени нотариален акт № 125, том I, рег.№ 780, дело № 113/25.03.2008г., извършен от нотариус Надежда Маркова, от който се установява собствеността върху имота, ведно със скица и решение № 725/02.04.2014г., постановено от Районен съд– Бургас за прекратяване на брака между ищеца и ответницата Г.. По делото са приобщени материалите по изпълнително дело № 20188020400106, от които се установява, че Р.Г. дължи на „ОТП Лизинг“ ЕООД сумата от 11 480,01 евро, ведно със законна лихва за забава, считано от 26.10.2017г. до окончателното изплащане и сумата от 449,06 лева, представляваща разноски в заповедно производство. Установява се също, че на 29.10.2020г. е насрочен опис на процесния имот.

Пред първоинстанционния съд са събрани показанията на свидетеля н ч – майка на ищеца, която твърди, че му е дала лично сумата от 1 800 лева за покупка на недвижимия имот. Събрани са и показанията на свидетеля Димитър Т, според който ищеца сам е правил ремонт на къщата.

Въз основа на събраните доказателства, районният съд формира извод за основателност на иска. Съдът приема, че декларацията на ответната страна Г. представлява признание на иска и кредитира показанията на свидетелите, според които имотът е закупен с лични средства на ищеца.

Районният съд отхвърля възражението на „ОТП Лизинг“ ЕООД за приложимост на чл.506 от ГПК и чл.453, ал.2 от ГПК поради спецификата на иска по чл.440 от ГПК.

Въз основа на изложените факти, Бургаският окръжен съд достигна до следните

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна, за която първоинстанционното решение поражда неблагоприятни правни последици. Поради това, жалбата е процесуално допустима.

Предметният обхват на въззивното произнасяне е очертан с разпоредбата на чл.269 от ГПК. Според правилото на цитираната норма въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът констатира, че решението е валидно- постановено е от законен състав в пределите на правораздавателната му власт и в предвидената от ГПК писмена форма. Подписано е и е разбираемо.

Решението е допустимо – произнесено е при наличие на правен интерес от търсената защита за всяка от страните и при определен съобразно с принципа на диспозитивно начало предмет на спора.

Решение № 261038/02.08.2021г. е правилно. Този извод се налага по следните съображения:

Разпоредбата на чл.440, ал.1 от ГПК дава възможност на трето за изпълнителното производство лице, чието право е засегнато от него, да предяви иск, за да установи, че имуществото, върху което е насочено изпълнението за парично вземане, не принадлежи на длъжника. Алинея втора от цитираната правна норма задължава ищеца да предяви иска срещу вискателя и длъжника.

Според чл.19, ал.1 от СК (отм.) вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. Аналогична е и разпоредбата на чл.21, ал.1 от сега действащия СК (отм.) Съгласно чл.19, ал.3 от СК (отм.) съвместният принос се предполага до доказване на противното. Нормата на чл.21, ал.3 от СК (отм.) предвижда, че вещните права, които са придобити по време на брака изцяло с лично имущество, са лични. Аналогична е и разпоредбата на 23, ал.1 от СК (отм.). Анализът на цитираните правни норми обосновава

извод, че презумпцията по чл.19, ал.3 от СК (отм.) е оборена, когато е установено влягането на лични средства на едни от съпрузите към момента на придобиването на вещта. На основание чл.154, ал.1 от ГПК, в тежест на страната, която се позовава на пълна трансформация е да докаже при условията на пълно и главно доказване наличието на дарение или на друго основание, което изключва съвместния принос към релевантния момент (т.2 от ППВС № 5/31.10.1972г., решение № 60104/23.12.2021г., постановено от ВКС по гр. д. № 1214/2021г., I ГО).

В конкретния случай от събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че продажната цена на процесния имот е заплатена изцяло с лични средства от Ч. по време на брака. В този смисъл е изявлението на ответницата Г., инкорпорирано в представената от нея декларация, което районният съд правилно е преценил като признание на иска. В този смисъл са и показанията на свидетелката Чиглайска, майка на ищеца, която еднозначно заявява, че е предоставила лично на сина си сумата от 1 800 лева за закупуване на недвижимия имот. Тези показания се допълват и от възприятията на свидетеля Т, който твърди, че ищеца лично е правил ремонт на къщата. При тези факти, не може да има съмнение, че презумпцията за съвместен принос е оборена и Ч. е доказал пълна трансформация на придобитите по време на брака вещни права в индивидуална собственост – чл.23 от СК, чл..... от СК (отм.)

Неоснователно е възражението на въззивната страна, че бившата съпруга на ищеца е допринесла за придобиването на имота, тъй като е изпълнявала всекидневните си задължения и отговорности за семейството. Доказателства в този смисъл по делото не са представени. Неоснователно е и възражението, че изявлението на Г., инкорпорирано в представената от нея декларация представлява твърдение на факти, които тя трябва да докаже, а не признание на иска. Със заявлението си, Г. признава фактите, твърдени от ищеца, а не въвежда нови такива. Но дори и да се възприеме тезата на въззивника, тя не води до различен правен извод, тъй като фактът на дарение на лични средства е установен в процеса от показанията на свидетелите Ч и Т.

Възражението на „ОТП Лизинг“ ЕООД за приложение на чл.506 от ГПК и чл.453, т.2 от ГПК също е неоснователно. Първата от цитираните норми урежда непротивопоставимост на възражението за по-голям дял от съпруга-недлъжник по отношение на вискателя и се прилага в случаите, в които имуществото е съпругеска общност. В конкретния случай, обаче процесният имот е лично имущество на съпруга, поради което приложението на чл.506 от ГПК е изключено. Според правилото на чл.453, т.2 от ГПК на вискателя и на присъединилите се кредитори не могат да се противопоставят решенията по исковите молби, подлежащи на вписване, които не са били вписани преди възбраната. Систематичното място на тази норма се намира в дял II „Изпълнение на парични вземания“. Тя регламентира случаи, в които вискателят не е страна в производството, по което е постановено решението. Докато разпоредбата на чл.440 от ГПК, по който процесуален ред се движи настоящото производство, урежда защитата на трето лице, която се провежда задължително и срещу вискателя. По изложените съображения, изводът на районния съд за неприложимост на двете норми е правилен и обоснован.

По делото е направено искане за присъждане на съдебни разноски от двете страни в процеса. Като се съобрази с нормата на чл.78 от ГПК и с изхода на спора пред настоящата инстанция, съдът намира, че следва да присъди в полза на въззиваемата страна, извършените от нея разходи за процесуално представителство пред Окръжен съд – Бургас в размер на 300

лева.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд, VI въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261038/02.08.2021г., постановено от Районен съд—Бургас по гр. д. № 6473/2020г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____